DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 16. JUNI 1971

Anne Duraffour
mod Rådet for De europæiske Fællesskaber

Sag 18/70

Processprog: Fransk

Angående:

Annullation af Rådets udtrykkelige afvisning af sagsøgerindens administrative klage af 15. januar 1970, og for så vidt det er fornødent, af Rådets udtrykkelige afslag af 10. april 1970 på kravet om udbetaling af det engangsbeløb, som er hjemlet i artikel 73 i vedtægten for tjenestemænd.

Domskonklusion:

1. Sagsøgerinden skal den 15. juli 1971 nærmere redegøre for de forhold, som hun tilbyder at bevise, og for hver af dem angive den bevismåde, hun ønsker at benytte.

2. Domstolen fastsætter ved kendelse den dato, på hvilken sagsøgte skal fremlægge det ham vedrørende bevismateriale.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Da jeg mener, at de retsprincipper, som jeg har beskrevet med hensyn til tjenestemandsvedtægtens artikel 73, stemmer dårligt overens med afsigelsen af en mellemdom, kan jeg ikke som i andre sager foreslå en bestemt afgørelse. Jeg vil derfor begrænse mig til at understrege, at sagen efter min opfattelse kræver at blive yderligere belyst, og jeg anbefaler derfor, at parterne opfordres til at fremsætte tilbud om bevis til støtte for deres påstande. Når sådanne tilbud er modtaget, kan Domstolen præcisere de punkter, som den ønsker at parterne beviser.

Sammendrag

1. Tjenestemænd — ulykkesforsikring — institutionens pligt — overgang til en anden forsikrer — grænser
(Vedtægten for tjenestemænd i EØF, artikel 73)

2. *Tjenestemænd — ulykkesforsikring — selvmord — udelukkelse*
(Vedtægten for tjenestemænd i EØF, artikel 73)

3. *Tjenestemænd — ulykkesforsikring — dødsfald — ydelser — forfald — ingen vidner — hændelsens karakter af ulykke — formodninger — institutionens medvirken til opklaringen af sandheden*
(Vedtægten for tjenestemænd i EØF, artikel 73)

1. Selv om en institution i tilfælde af manglende regulering efter vedtægtens artikel 73, er berettiget til midlertidigt at udstede en police, der fastsætter de risici, som dækkes, idet institutionens og den ansattes rettigheder og pligter i så fald midlertidigt er fastlagt i artikel 73 i forbindelse med policen, kan det imidlertid ikke anerkendes, at institutionens direkte pligt efter vedtægtens artikel 73 erstattes med en forsikrers, således at de berettigede dermed berøves de særlige retsbeskyttelsesgarantier, som vedtægten giver dem.

2. Udelukkelsen af selvmord fra dækningen af ulykkesrisikoen er forenelig med tjenestemandsvedtægtens artikel 73.

3. Sålænge det ikke er bevist, at dødsfaldet skyldes et forhold, som udelukker selvmord, skyldes ydelserne ikke. Når der ikke har været vidner til dødsfaldet, et det tilstrækkeligt, at hændelsens karakter af ulykke kan udledes af tilstrækkeligt vægtige, klare og samstemmende formodninger, som ikke afkræftes af modstridende formodninger. Det påhviler ansættelsesmyndigheden at samarbejde med den forsikrede ansatte eller dennes arvinger om opklaringen af sandheden.